

Ytterligare en not om den aktuella situationen; under första världskriget beräknas omkring 17 miljoner människor ha dödats; under andra världskriget uppskattas omkring 60 miljoner

Under spanska sjukan, en pandemi som varade mellan mars 1918 och juni 1920, beräknas mellan 50 och 100 miljoner personer ha avlidit, vilket motsvarade omkring fem procent av världens befolkning som då uppgick till ca 1.6 miljarder människor.

Idag beräknas det finnas omkring 7.6 miljarder i världen och fram till nu har strax under 13 000 människor dött till följd av coronaviruset. Det betyder i procent; 0,00017 % eller uttryckt i promille; 0,0017 ‰.

Vi kan påminna oss om att uppskattningsvis 85 % av de som avlidit i Italien av covid-19 har haft en ålder av 85 år eller äldre. Medellivslängden 1800 var i Sverige 37 år, 1900 strax över 50 år, 1920 omkring 60 år och idag är den för såväl män som kvinnor över 80 år. Medellivslängden från 1900 till dags dato har ökat med mer än 30 år.

Det är allvarligt och skrämmande att 13 000, eller 0,00017 procent, av världens befolkning, har dött av coronaviruset. Vår kollektiva önskan är att ingen skall behöva gå bort i förtid. Inte heller de som fyllt 85 år. Alla individer oberoende av ålder och geografisk hemvist har ett absolut och okränkbart värde. Sex miljoner judar mördades under Naziregimen. En enda av dessa mördade är en för mycket. Samtliga de 13 000 som avlidit på grund av epidemin borde ha fått leva tills den naturliga döden inträffade. Hur den naturliga döden än skall definieras.

Världen beter sig inte alltid i överensstämmelse med våra kollektiva önsknings och vår värdegrund. Avvikelsen kan bli outhärdlig. Livets ofullkomlighet är plågsam. Livet kan för många bli kvalfullt. Livet är för alla osäkert. Oron är en del av våra livsvillkor. Ibland är oron dominerande i den enskildes liv, i andra perioder befinner sig ängslan i bakgrunden. Dramatiseringen av och paniken inför en överraskande och smärtsam pandemi är

naturlig och en del av hur vi människor fungerar. Att ibland få proportioner på det som just nu sker och att påminna oss om vår historia är även ett sätt att återvinna och säkerställa vårt mänskliga förnuft. Därigenom blir det också möjligt att vägledas av ett känsligt omdöme: vi kan försöka förbli solidariska och förvänta oss att bli bemötta med solidaritet.

Per Magnus Johansson 23 mars 2020